

APEL LA 112

Andreionthepoetry

Cu inima bolnavă după tine,
Am ars din temelii ca o pădure
Și mi-a fost frică să nu mi te fure
Destinul ce în cale mi s-a pus...

Mi-a fost chiar teamă să nu fii tu hoața
De suflete învinse de iubire
Și, de atunci, dorindu-te-n neștire,
La 112 păsul mi-am spus...

Și am chemat, aproape mort de doruri,
Toți medicii să mă resusciteze,
Însă nimic nu putea să conteze
Mai mult ca fuga ta ce m-a apus!

Și-au încercat pompierii să mă stingă,
Dar în zadar m-au inundat cu apă,
Căci apa nu avea cum să încapă
În sufletul ce-n flăcări mi-e răpus...

Te-am dat și-n urmărire generală,
Crezând că ai să te predai vreodată,
Dar nici de te-ar soma poliția toată
Sărutul tău nu-mi poate fi adus...

Voi lua mai mult ca sigur o amendă
Că fac abuz de forțe speciale
Să regăsesc privirea ta cea moale,
Fără de care mă simt descompus...

Dar eu mă voi opri din căutare
Doar de găsesc una sau două urme
Din pasul tău, durerea să îmi curme,
Căci să te scot din minte e exclus!

... Pe veci cu-obrăznicie m-ai sedus...